

мърки отъ рода на ония, които сж дефинирани въ чл. 177, §§ Д и Е и приложенията 1 и 3 на Ньойския договоръ за миръ;

Предъ видъ това, че гореказанитѣ разпореждания на договора за миръ задължаватъ бългaрското правителство да поправи напълно вредитѣ, нанесени отъ казанитѣ мърки.

Поради тия мотиви:

Държавитѣ-истци заключаватъ, што сжда да благоволи:

1) да присъди, че тѣ иматъ право на пълно възмездие на претърпѣната щета;

2) да установи че размѣртъ на главния елементъ на претърпѣната щета е равенъ на суми 10.820.000 франка и 209.900 лири стерлинги;

3) да присъди, че тия суми ще носятъ лихва отъ датата 14 октомврий 1915 г. въ размѣръ по 8% за година, съгласно законитѣ и обичаитѣ въ България;

4) да присъди, че бългaрското правителство ще поеме въ своя тежестъ сумата дължима за обезщетенията, искани отъ агентитѣ на правителствата-истци, поради мъркитѣ срещу личността имъ, взети противъ тѣхъ отъ Българското правителство, сума, която държавитѣ-истци си заповзватъ правото да установятъ по-късно;

5) да осъди българската държава да плати на английската и французката държави горепосоченитѣ суми и всички сждебни разноси, като изплащането на присъденитѣ суми ще трѣбва да бжде извършено независимо отъ всички спогодби, които биха могли да бждатъ сключени между заинтересованитѣ съюзени държави отъ една страна и българската държава отъ друга страна касателно изплащанията отъ сжщо естество, съответствуващи на изпълнението на разпоредбитѣ на часть IX (икономически клаузи) на Ньойския договоръ за миръ.

12 февруарий 1923 г.

Пиеръ Жодонъ.